

Ze sborových akcí

Po	27. 3.	19:00	kurz Objevování křesťanství
Út	28. 3.	14:30	setkání starších věkem
Pá	31. 3.	15:00	úklid kostela
Ne	2. 4.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Po	3. 4.	17:00	schůzka křesťanské služby
Po	3. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	4. 4.	14.30	koncert nejen pro starší věkem
Út	4. 4.	19:00	biblická hodina (doc. Jiří Beneš) - kniha Jozue
Čt	6. 4.	19:00	schůze staršovstva
Ne	9. 4.	9:30	Květná neděle, bohoslužby (Ester Čašková)
Čt	13. 4.	18:00	Zelený čtvrtek - čtení pašijí
Pá	14. 4.	9:30	Velký pátek, bohoslužby (Ester Čašková), VP, přenos do rádia
Ne	16. 4.	9:30	Hod Boží velikonoční, bohoslužby (Ester Čašková), VP
Út	18. 4.	14.30	setkání starších věkem
Ne	23. 4.	9:30	bohoslužby - Jakub Malý (seniorátní farář)
Ne	23. 4.	10:45	sborová neděle s Ditou Táborskou (bývalou konzulkou v Mongolsku)
Po	24. 4.	19:30	Promítej i ty (film z produkce Jednoho světa s Janou Melicharovou)
Út	25. 4.	14.30	setkání starších věkem
Ne	30. 4.	9:30	bohoslužby, káže M.Vymětal

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakce: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Číslo 174/březen 2017 <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Herrnhut, bratrský hřbitov

Obsah

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ podle Desatera	2
Můj život IX. – 1965–1980	5
Tripolis v roce 2016 – činnost a přínosy	8
Jednodenní výlet na hrad Oybin a Herrnhut	11

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ podle Desatera

Jako evangelíci máme vůči zpovědi a zpovídání výhrady. Ale možná nevíte, že zpověď v protestantských církvích nebyla nikdy zrušena. Jen se nepraktikuje.

Zamýšlet se nad svou vírou a svými vinami je ovšem potřeba a my to děláme každou neděli na začátku bohoslužeb. Tehdy jsou ovšem otázky formulovány velmi obecně, protože mají oslovit všechny účastníky. A tak jsem na požádání jedné sestry ze sboru připravila otázky konkrétní, které mohou (nejen v postním období) přispět k tomu, abychom k Večeři Páně přistupovali s vědomím, že hřích se nás opravdu týká, protože si nemůžeme jednoduše odškrtnout, že jsem „nezabil“, „nesesmilnil“, „nepokradl“... Hřích je něco mnohem subtilnějšího, jemnějšího a možná zákeřnějšího, než si myslíme. A tak čtete a přemýšlejte.

Ester Čašková

1. Já jsem Hospodin Bůh tvůj. Nebudeš mít Bohů jiných přede mnou.

Já, který tě zachraňuji, jsem tvůj Bůh.

Co mi brání v živém vztahu

k Bohu? Na čem mám tendenci ustrnout? V čem mám pocit, že „mám splněno“?

Kolem čeho se točí moje myšlenky? Co mě nejvíc zaměstnává? (Je to Bůh a jeho vůle v mém životě nebo je to moje rodina, moje zdraví, množství peněz, bydlení...)? Na kom, na čem mi nejvíc záleží? Nejsem na tom závislý? Oč především mi v životě jde?

2. Nebudeš se jim klaněti ani jich ctíti. 3. Nevezmeš jméno Hospodina Boha svého nadarmo. Nedám se vtěsnat do tvých představ ani zneužít ke tvým cílům.

Jaký význam má Boží jméno v mé řeči? Kdy a jak ho užívám? Kleju? Vyslovuji ho bezmyšlenkovitě? Nechci modlitbou na Boha vykonávat nátlak, aby splnil mé přání?

Důvěřuji Bohu, i když mu nerozumím? Nehledám jistotu pro svůj život v něčem jiném nebo v někom jiném?

4. Pomni na den sobotní, abys jej světil.

Nedovolím ti na mne zapomenout.

Jednodenní výlet na hrad Oybin a Herrnhut

v sobotu 24. června 2017

roční evangelický kostelík, který je doslova „přilepený“ na skále a je krásně vyzdoben. Poté popojedeme asi 25 km do městečka Herrnhut, česky Ochranov (v překladu Pod ochranou Páně), založeného roku 1722 na pozemku hraběte Zinzendorfa z iniciativy moravského tesaře Davida. Ten se domluvil s hrabětem, že se na jeho panství mohou usadit pronásledované protestantské rodiny z Moravy. Čeká nás komentovaná prohlídka města a hřbitova. Zájemci mohou navštívit muzeum.

Předpokládaná cena za dopravu autobusem, na jednu osobu činí cca 300 Kč (bude upřesněno, až bude znám počet účastníků), a minimálně 10 EUR na vstupné.

Zájemci nechtě se přihlásí u sborové sestry co nejdříve, nejpozději do 14. května. Podrobnější informace budou následovat.

Jarmila Raisová

Navštívíme velkolepou klášterní a hradní zříceninu Oybin (česky Ojvín), který leží kousek za hranicemi. Hrad dříve náležel k Českému království. Pod hradem si můžeme prohlédnout ba-

zináboženské spolupráci. Takovou spolupráci je nutno zakládat na osobních vztazích mezi lidmi, nikoli na snaze najít styčné body různých přístupů k víře.

Průběžně pak probíhají organizační schůzky, a to jak tady v Praze, tak i schůzky všech tří stran (v říjnu v Curychu). V létě také proběhl společný pobyt mládeže pražských a mamburských sborů v Čími, který byl velmi úspěšný a bude se s největší pravděpodobností v tomto roce opakovat.

Michaela Kopecká

ZE SCHŮZE STARŠOVSTVA 9. 3. 2017

Staršovstvo na své schůzi mimo jiné:

- vyslechlo zprávu kazatelské komise o jednání se Zdeňkem Šormem (připravuje se povolací listina a související ujednání),
- rozhodlo, že Večeře Páně bude vysluhována pod obojí i pokřtěným dětem, které o to požádaly a vědomě vyznaly svou víru před shromážděním (tomu bude předcházet rozhovor farářky s dítětem i jeho rodiči a souhlas staršovstva),
- připravovalo výroční sborové shromáždění, včetně návrhu pro sborové shromáždění, jak naložit s pozemkem v Kamenném Přívozu,
- schválilo návrh rozpočtu pro sborové shromáždění, který počítá s nátěrem části lavic v kostele v létě 2017,
- jednalo o sborovém programu na další období,
- rozhodlo o změně dodavatele energie pro sbor, která by měla přinést úsporu.

jaš

Jak vypadá můj volný čas? Nejsem otrokem své práce? Umím odpočívat? Mám čas na modlitbu a čtení Bible? Na setkání s Bohem? Nechám se ohlušit a zdeprimovat tím, co mi servíruje televize a reklama, nebo mám také klid na přemýšlení o sobě i o druhých a o smyslu života?

5. Cti otce svého i matku svou. Nenechám tvé rodiče bez ochrany.

Trávím se svými rodiči dost času? Prokazují jim lásku a péči ve stáří? Odpustil jsem jim to, co ve výchově nezvládli?

Jsem otcem – či matkou, kteří jsou hodni toho jména? Chráním svoje děti? Trávím s nimi dost času při hraní, slavení, mazlení? Dodržuji důsledně hranice, které každé dítě potřebuje?

Nejsem matkou, která své dítě dusí láskou? Jsem trpělivá? Mám některé dítě radši a protěžuji je? Vychovávám děti k samostatnosti? Nejsem vědomě jejich služka?

6. Nezabiješ. Život je vzácný a já, Hospodin, ho chráním.

Vím, že nemusím o své místo na slunci bojovat, protože jsem milované Boží dítě? Vnímám ostatní lidi jako bližní nebo jako konkurenty?

Je někdo, koho odmítám? Komu nechci odpustit? Koho jsem vědomě zranil? Komu jsem odmítl pomoc? Komu se vyhýbám? Koho stále kritizuji nebo ponižuji ironickými slovy?

Nemanipuluji druhými lidmi? Nevyužívám je? Respektuji jiné názory?

Jak se chovám za volantem jako řidič?

Jaký mám postoj k potratům a k eutanazii?

7. Nesesmilníš. Láska je jedinečná a já jí žehnám.

Jak se jako manžel starám o svou ženu? Může se u mě cítit v bezpečí? Nenechám se obsluhovat jako paša? Nevyužívám svou ženu – svého muže? Snažím se být mu pomocí? Přijímám ho i s jeho nedostatky a omezeními?

Nevytýkám pořád něco svému muži? Může se těšit domů?

Jsem ochoten partnerovi stále odpouštět? Nepředhazuji mu staré chyby stále znovu? Neponižuji ho na veřejnosti?

Jak jedním se zástupci druhého pohlaví, kteří mi připadají atraktivní?

Mohl by to můj partner prožívat se mnou, aniž by byl zraněn?

Dráždím svým vystupováním?

Upozorňuji na sebe vyzývavým ob-
lečením?

8. Nebudeš krást, vždyť máš dost.

Jaký mám vztah k majetku? Vyjdu s penězi? Bojím se budoucnosti? Stresuje mě můj plat? Zatajil jsem daně? Vrátil jsem vypůjčené věci? Jezdím na černo? Nahlásil jsem lehké poškození cizího auta?

Mám v účtě duchovní vlastnictví nebo zadarmo kopíruji?

9. Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví. Nebudeš ubližovat druhému člověku lží.

Je někdo, koho jsem pomluvil? Koho jsem podvedl? Kdy jsem neřekl celou pravdu? Čí svěřené tajemství jsem prozradil? Kdy jsem se choval neupřímně? Kdy přehá-

ním, protože chci vypadat zajímavě?

10. Nepožádáš domu bližního svého ani cožkoliv jest jeho.

Nebudeš si ubližovat závistí.

S kým se pořád srovnávám ve vzhledu, v nadání, v úspěšnosti, v majetku, ve vzdělání? Kdo mě štve a proč?

CO NÁS OHROŽUJE?

Lenost, pohodlnost, lakota, utrácení, nesvědomitost, nedůslednost, odkládání úkolů, nepořádnost. Zlost, umíněnost, pýcha, sobectví, škodolibost, pohrdání, nedostatek sebekontroly (v řeči, v jídle, v konzumaci televize–počítače). Nevděčnost, skepse, rezignace, sebelítost. A možná doplníte další...

Z přimluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Mír i láska budiž se všemi námi. Pane, za všechny zotročené ďáblem jsi položil svůj život a nikdo Ti není tak vzdálen, aby ses nad ním neslitoval. V tom je naše naděje. Ty víš, jak nám na nich zá-

leží. Snažíme se je nalézt, ale nedokážeme je navrátit. Pane, prosíme o posílení v našem snažení.

Povzbuzení Tvým evangeliem Ti předkládáme: Vysvoboď ty, kdo jsou posedlí touhou po moci a bo-

stavení je velmi odlišné od postavení ČCE v České republice. Jako „státní“ církve jsou mnohem více zakotveny v občanské společnosti a potýkají se s problémem formálně věřících členů.

Bylo velmi zajímavé trochu nahlédnout do toho, jak se s touto situací vyrovnávají a jak se snaží najít správnou cestu mezi snahou být otevření, přístupní a zajímaví pro současného moderního člověka, a zároveň neztratit svou vlastní identitu protestantské církve.

Mnohé přístupy jsem vnímala jako inspirativní, nutno však i dodat, že bohoslužba, které jsme měli možnost se účastnit, byla pro mne možná až moc civilní. Každopádně pokládám za velmi přínosné vnímat, jaká je situace protestantské církve v jiných státech, a tak si například uvědomit, co má člověk na našich bohoslužbách rád, co pokládá za opravdu nosné a čeho je možné se vzdát, příp. to nějak modifikovat, aby to bylo pro současného člověka srozumitelnější.

V rámci pobytu v Curychu jsme byli marburskými sbory pozváni na víkend mezináboženského dialogu. V říjnu loňského roku proběhl tedy víkendový pobyt v Marburgu. V pátek odpoledne jsme navštívili bohoslužbu v místní mešitě, večer pak synagogu. V sobotu ráno

jsme byli navštívit místní buddhistické centrum a odpoledne se uskutečnil společný průvod městem na podporu mezináboženského dialogu. V neděli byl pobyt zakončen společnou bohoslužbou, které se účastnili i zástupci muslimské obce, židovské obce a budhisté.

Měli jsme možnost si uvědomit, jak velké rozdíly mezi různými přístupy k duchovnímu životu mezi námi jsou, ale zároveň že nás i spojuje jedno velké téma – že jsme věřícími v nevěřícím světě. Je jasné, že v našich zeměpisných šířkách není zatím především dialog s muslimy úplně aktuální, protože muslimská menšina je v ČR podstatně slabší než v Německu. Je ale i pro nás důležité o mezináboženském dialogu alespoň přemýšlet, a to zvláště s ohledem na současnou nenávislnou atmosféru strachu z muslimské kultury ve společnosti. Určitý strach je jistě pochopitelný. Mám však za to, že bychom se jako křesťané měli tomuto strachu aktivně stavět na odpor (což se, myslím, děje) a snažit se negativní atmosféru ve společnosti zmírňovat právě třeba i mezináboženskými dialogy.

V tomto byl pobyt v Marburgu velmi inspirativní, zvláště pak bych chtěla vyzdvihnout sdělení, kterého se nám dostalo na přednášce o me-

pro všechny vyšší odborné školy a všechny střední školy. Ráda jsem zůstala ve svém oboru. Jako lavina přicházely další nabídky, které jsem však musela z časových důvodů odmítnout. Jednu jsem ale akceptovala. Sociální odbor Středočeského kraje požádal o uspořádání kurzů rehabilitace pro sestry pracující v domovech důchodců, ústavech pro postižené apod. Tak jsme s dr. Haladovou do toho šly. Kurzy byly týdenní nebo čtrnáctidenní a končily hodnocením. Bylo to pro nás velmi užitečné, poznatky sester nám pomáhaly k rozhodnutí,

co ještě dalšího do programu zařadit. Kurzy probíhaly několik let a ráda na ně vzpomínám. Obzvláště na dvě řádové sestry, které svou znalostí a pečlivostí absolutně přechánily ostatní.

Pokračování příště

Oprava: *V minulém čísle vznikla při převodu strojopisu do elektronické podoby chyba. V textu se psalo o vile hraběte Wrische, což je nesprávně, šlo samozřejmě o hraběte Larische, což byl jeden z nejmočnějších průmyslníků Rakousko-uherské monarchie. Redakce se za tuto chybu omlouvá.*

Tripolis v roce 2016 – činnost a přínosy

Projekt Tripolis v roce 2016 pokračoval v dříve nastaveném kurzu. Když jsem se v tomto roce do projektu zapojila, byla situace taková, že velmi dobře fungovala spolupráce se sbory v Marburgu. Bohužel ze strany iniciátora, tj. protestantské církve v Curychu, byla spolupráce omezená a curyšské sbory nebyly příliš zapojeny.

V květnu jsme navštívili Curych, kde se nám dostalo velmi vlídného a velkorysého přijetí. Bylo nám také objasněno, proč zatím

nedošlo k většímu zapojení curyšských sborů do projektu. Na vině byly poměrně náročné strukturální změny uvnitř jejich církve. Nakonec se však našly sbory, které se chtějí projektu aktivně účastnit, a výsledkem celé návštěvy bylo hlavně to, že všechny tři strany chtějí v projektu dále pokračovat.

V Curychu jsme měli možnost seznámit se jak s protestantskými dějinami jejich církve, tak i s problémy, s nimiž se naši „kolegové“ ve Švýcarsku potýkají. Jejich po-

hatství; kdo jsou ovládáni alkoholem a drogami; kdo jsou v zajetí duševních chorob; kdo jsou hnáni k sebevraždě. Pane, smiluj se nad nimi.

Prosíme za naše i světové politiky. Dávej jim zřetelně znát, kde jsou ty opravdové hodnoty, třeba kdy začít a kdy skončit? třeba ještě se ctí. Prosíme za média a za ty, kteří podléhají jejich záměrným dezinformacím. Dej, ať dokážeme rozpoznat ta, která hledají reálný obraz.

Pane, prosíme, dej, ať nadále nacházíme útěchu v Tvém Slovu a oporu v nesnázích ve svých rodinách, mezi našimi blízkými. Prosíme za vážně nemocné, včetně

dětí, za seniory, za zraněné, trvale upoutané na lůžku, za bratry a sestry, kteří se už nedostanou do společenství sboru ...

Prosíme za Tvou církev, za náš sbor: abychom měli dost trpělivé lásky pro všechny ztracené a odcižené; abychom očekávali víru tam, kde dlouho narážíme jen na lhostejnost a odmítání.

Přijmi nás, prosíme, když Ti v tiché modlitbě předkládáme starosti našich srdcí.

Pane, Tvá oběť je chlebem života, zdrojem svobody a pokoje pro všechny. Dej, ať oslavují všechny národy.

Amen

Můj život IX. – 1965–1980

Vzpomínky Věry Vaňátkové

Sestra Věra, která je pravidelnou návštěvnicí našich bohoslužeb, prožila v životě věci, na které by se nemělo zapomenout. Pamatuje si okupaci i nelehké období padesátých let. Její rodina byla perzekvována jak Němci, tak komunisty, ona sama si z té doby přinesla mnohé šrámy na duši. Důvěra v Pána Boha jí byla vždy pomocí a posilou. V této části budeme

sledovat Věřin život v letech 1965–1980.

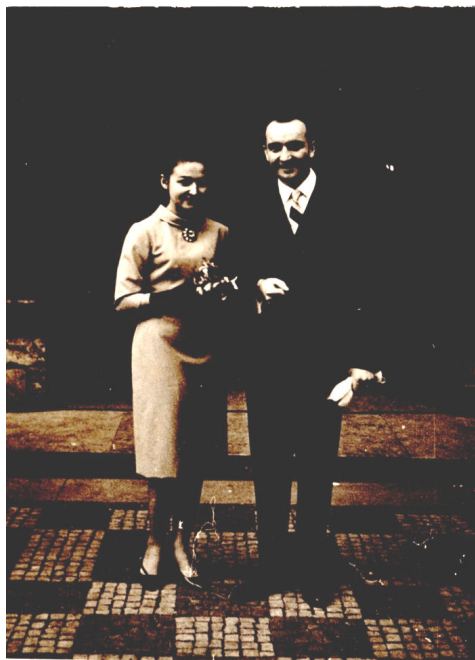
Vzpomínka

Při četbě minulého Hroznu se mi velmi líbil rozhovor Jany Šarounové s Ester Slaninovou. Hned v úvodu Ester povídá o svém „zaučování se“ na varhany. Připomnělo mi to moje začátky hry na sta-

řičké harmonium. Bylo mi kolem deseti nebo jedenácti let, když se bratr varhaník odstěhoval a nebyl nikdo, kdo by při bohoslužbách hrál. Učila jsem se také na klavír, takže volba padla na mě. Když jsem trochu zvládala rejstříky, zapomněla jsem šlapat na „měchy“ a bylo ticho. Do toho ticha jednou jeden z valašských strýců řekl: „Dyť ta cérka to nemože ani ušlapat.“ Trvalo několik let, než jsem si trochu zvykla. Esterce ještě jednou gratuluji ke jmenování sborové kantorky, dělá to moc dobře.

Nová rodina

Praha mně uvítala listopadovým sluncem současně s mužem, za kterého jsem se posléze provdala a začala zcela jiný, nový život. K tomuto muži totiž patřily dvě copaté holčičky, tmavovlasá Evička a blondýnka Ilonka. Tak jsem získala krásnou novou rodinu. Brala jsem to jako velký dar od Pána Boha a snažila jsem se veškerou svou lásku a porozumění dávat všem. A bylo mi opláceno. Tento vzájemný vztah byl základem dobrého a pevného rodinného zázemí pro všechny, což se během let mnohokrát osvědčilo. Manžel je římskokatolického vyznání, děvčata také. Funguje to dobře. Tak jako v každé

Svatební foto

rodině i my s manželem jsme prožívali školní a studijní léta a později samostatné cesty životem spolu s děvčaty, se všemi radostmi i starostmi. Vždy jsme byli připraveni jim být oporou a stále jsme, ať se děje cokoli. Naše rodina se rozrostla a my se těšíme ze čtyř vnoučat a čtyř pravnoučat – prozatím.

Krátce po mém příjezdu do Prahy mne zasáhla bolestná zpráva, moje milovaná stařenka zemřela. Nočním rychlíkem jsem ujížděla do Vítkova, abych se s ní rozloučila a naposledy poděkovala za vše, co pro mne udělala. Pohřební shromáždění vedl a kázal

pan farář Jun.

Nové zaměstnání

15. listopadu 1965 jsem nastoupila na velké rehabilitační oddělení nemocnice s poliklinikou v Praze 9 – Vysočanech. Trochu jsem se obávala, že možná profesně nebudu stačit na úroveň hlavního města. Můj respekt a očekávání byly veliké. Skutečnost však byla poněkud jiná. Oddělení sice fungovalo v dobře zajetých kolejích, ovšem na bazální úrovni školních vědomostí, nic navíc, nikdo neměl zájem se dále vzdělávat. V náplni práce jsem měla v ranních hodinách ambulantní skupinová cvičení u různých onemocnění dospělého věku, odpoledne totéž u dětí. Mezitím jsem odcházela na lůžkovou část interny. Vypracovala jsem si svůj systém práce tak, aby mne práce těšila a pacienti byli spokojeni.

V roce 1967 jsem se přihlásila k údivu všech k atestaci. Nebylo snadné získat doporučení primáře, protože do té doby nikdo z 20 pracovníků neměl zájem. Nakonec to vyšlo, a když jsem z brněnského doškolovacího ústavu obdržela první pozvánku na čtrnáctidenní přednášky, věděla jsem, že to bude dobrá cesta k získání vyšší kvalifikace. Z celého tehdejšího Čes-

koslovenska bylo přihlášených 90 uchazečů, zůstalo nás 30. V prosinci 1969 se konaly státní zkoušky, každý den je skládali čtyři adepti. Dopoledne praxe na klinice, odpoledne teorie + cizí jazyk. Uspělo pouze 18 uchazečů.

Po předložení atestačního diplomu jsem získala funkci metodologa oddělení, což znamenalo, že budu zodpovědná za odbornou úroveň celého oddělení. Vyplývala pro mne z toho povinnost zúčastňovat se odborných přednášek, seminářů, kurzů z různých oborů, dovídat se o nových postupech a novinkách v medicíně vůbec. Současně jsem získala členství v lékařské společnosti J. E. Purkyně. S panem primářem začala být spolupráce velmi dobrá, a tak oddělení pomalu nabíralo jiný, svěží směr. Bylo to také období, kdy jsem dostala nabídku učit tento obor ve škole. Svolení z pracoviště jsem dostala, i ředitel nemocnice souhlasil. Dokonce byl potěšen, vnímal to jako dobrou prezentaci ústavu. Byla jsem ráda, ale musela jsem na sobě ještě hodně pracovat. Práce mně velmi bavila – teorie ve škole a praxe u nás v nemocnici. Úvazek ve škole předpokládal také pedagogické vzdělání, a tak jsem se hlásila k dálkovému studiu a v roce 1977 jsem získala diplom profesorky s platností